

Anna Serra: «Puc dir que la meva vocació és ser mestra, i mestra d'educació especial»

És la cap d'estudis de l'Escola Mare de Déu del Mont de Vilafant i tutora d'un grup de primària

La mestra Anna Serra Rispuu.

Mestra. Nascuda a Cabanes el 23 de març del 1966, Anna Serra Rispuu és la cap d'estudis de l'Escola d'Educació Especial Mare de Déu del Mont de Vilafant i tutora d'un grup de primària. Va començar a treballar com a mestra el 1992 fent substitucions per diferents escoles de la demarcació gironina. Va estudiar Magisteri en Educació Infantil a la Universitat de Girona (UdG), té la llicenciatura en Psicologia per la Universitat Autònoma de Barcelona i un Màster en Audició i Llenguatge per la UdG.

Ha estat un repte per a vostè ser mestra d'educació especial?

Ser mestra sempre és un repte. Quan vaig començar a treballar a l'escola d'educació especial, fa vint anys, no tenia cap formació específica en educació especial; cal dir que en aquell moment tampoc es demanava. A partir d'aquí va ser quan em vaig començar a formar per adquirir els coneixements necessaris per poder-los aplicar a l'aula.

Sent que amb la seva professió ajuda persones a ser més independents i a tenir una millor qualitat de vida?

Penso que tots els mestres ajudem els nostres alumnes a ser més independents i a tenir una millor qualitat de vida, no només els que treballem en el món de l'educació especial. El que és cert és que establim uns vincles molt més estrets amb els nostres alumnes; pensa que a les classes hi ha un màxim de set o vuit alumnes i això fa que puguem incidir més directament en cada un d'ells i en els seus aprenentatges.

L'escola pública compta amb suficients mitjans i recursos per atendre degudament l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu (NESE)?

A l'escola d'educació especial crec que tenim els recursos suficients per atendre els alumnes amb NESE, tot i això els mestres sempre en voldríem més. Pel que fa a l'escola ordinària, crec que és on falten més recursos, per això amb el Decret d'Inclusió es pretén poder-la dotar dels recursos necessaris per poder atendre l'alumnat amb NESE.

Què estableix el decret?

Fa pocs mesos ha entrat en vigor el Decret d'Inclusió, les escoles d'educació especial passarem a ser Ceepsir (centres d'educació especial proveïdors de serveis i recursos), és a dir, orientarem els claustres i aplicarem programes específics de suport dins de les escoles ordinàries. Això també requereix una formació que estem duent a terme aquest curs. Aquest serà un nou repte.

Ara, per treballar en una escola d'educació especial, es requereix d'una preparació diferent a la resta de professorat?

Actualment per treballar a l'escola d'educació especial cal tenir el grau de mestre amb l'especialitat de pedagogia terapèutica. A més, a l'escola també hi ha logopedes que tenen una formació específica en audició i llenguatge.

En el seu cas, l'elecció d'aquesta feina ha estat vocacional?

Penso que la vocació l'he anat adquirint amb el pas dels anys; quan vaig començar a estudiar volia fer psicologia i per tema de puntuacions vaig entrar a la segona opció, que era magisteri. Ara sí que puc dir que la meua vocació és ser mestra, i mestra d'educació especial.

Creu que tenim una societat prou conscienciada amb la inclusió al món laboral de l'alumnat NESE?

Considero que falta molta feina per fer. La societat no està gens conscienciada de la inclusió al món laboral, hi ha molts pocs alumnes que en acabar la seva escolarització puguin incorporar-se al món laboral ordinari.

Quina és la satisfacció més gran de la seva feina?

La satisfacció més gran de la meva feina és veure que, de mica en mica, els alumnes van assolint nous aprenentatges. No només aprenentatges pròpiament curriculars, sinó també aquells aprenentatges que els ajuden a anar creixent i a ser més autònoms. També em satisfà veure que a l'escola s'hi troben bé, que arriben contents i que són feliços. Tot això és més fàcil d'aconseguir gràcies al treball en equip que realitzem els diferents docents i educadors de l'escola.

Pot explicar alguna situació a l'aula que l'hagi emocionat?

Durant els vint anys que fa que soc a l'escola m'he trobat amb moltes situacions que m'han emocionat, no te'n sabria dir una de concreta. Potser una de les coses que més m'emocionen és quan els alumnes finalitzen la seva escolarització i han de marxar de l'escola. Pensa que hi ha nois i noies que quan acaben l'escolarització han estat quinze anys amb nosaltres. Durant aquest temps hem establert vincles afectius molt forts amb ells i amb les seves famílies i això costa una mica de pair tant per a nosaltres com per a ells.

Font del document:

http://www.emporda.info/comarca/2017/12/29/anna-serra-dir-que-meva/378218.html?utm_source=rss